

Maria M Vasile

**ILUNA,
PRINȚESA
LUNĂ**

București, 2024

Ilustrația copertei: *Adrian Kutnik*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VASILE, MARIA M.

Iluna, Prințesa Lună / Maria M. Vasile. - București
: Bifrost, 2024

ISBN 978-630-6514-37-3
821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare
nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.
Copyright © 2024

Editura Bifrost
Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București
e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

Carte apărută cu sprijinul COPYRO

**Viața este o experiență în trup. Să iubim gingaș orice
ființă, descoperind lumina ca dorință.**

Despre autoare:

Maria M Vasile s-a născut pe 12 martie 1960, în comuna Curcani, județul Călărași. Primii ani de școală i-a făcut în comuna natală, continuând studiile la Liceul de matematică-fizică „Alexandru Sahia” din Oltenița, pe care l-a absolvit în 1980. Au urmat trei ani de studii la Școala Populară de Artă din București, secția Dans clasic. În continuare, în perioada 1983 – 1989, a colaborat ca artist liber profesionist la Teatrul Satiric Muzical „Constantin Tănase” (artist dansator), iar în timpul liber a început să scrie poezii. În 1996, a ocupat poziția de coregraf-scenograf la realizarea emisiunii „Rendez-vous la Tele7”, a postului de televiziune Tele7abc, pentru ca în următorii cinci ani să fie instructor de dans la Grădinița nr. 17 și la Casa de Cultură „Nicolae Bălcescu” din București.

În perioada 2005-2007, a ocupat poziția de regizor de platou la postul de televiziune Antena 3, iar ulterior și-a desfășurat activitatea la postul de televiziune Kanal D. În anul 2009, se înscrie la Universitatea „Spiru Haret” din București, Facultatea de Jurnalism,

specializarea Comunicare și Relații Publice, obținând licența în 2011. În tot acest timp continuă să scrie, însă fără să publice.

În 2017, a început să-și publice versurile în nenumărate grupuri de poezie din România și străinătate, pe rețelele de socializare. Astfel, i s-au acordat câteva diplome de excelență pentru poeziile prezentate în cadrul diferitelor concursuri internaționale, devenind membră a World Poets Association și membră a World Literature Academy.

În perioada 2018-2020, poeziile i-au fost publicate în 4 antologii:

Anthologie der Weltschriftsteller, Editura Liric Graph;

Campionatul European de poezie și antologia Zbor spre desfrunzite stele, Editura Liric Graph;

Antologia Parfumul Clipei: cu gândul la frumoasa copilărie, poezii și cântece pentru copii, părinți și bunici, vol. 11, Editura Scriitorilor;

Antologia Universum, vol. 3, Editura Globart Universum.

În aprilie 2022, publică poezii în paginile revistei Cervantes nr. 34, 35 și nr. 46, Editura Inspirescu.

În aprilie 2023, publică poezia Latgoritmii sensului în paginile revistei Sintagme Codrene, publicație europeană de literatură, artă, istorie, religie și tradiții.

În lunile iunie și iulie 2024, publică poeziile „Aripă cu fluturi” și „Sărut dezlegat” în paginile revistei online Literatura de Azi, publicație sub egida Uniunii Scriitorilor din România.

Volum de autor publicate:

La braț cu mine (poezie), Editura Creatio, martie 2021;

Fata de pe Lună (poezie), Editura Creatio, septembrie 2021;

Desculță prin materie (poezie), Editura Creatio, noiembrie 2021;

Povești din gramul sufletului (proză scurtă), Editura Creatio, octombrie 2022;

Traume poetice (poezie), Editura ePublisher, noiembrie 2023.

*Autoarea mulțumește distinsei Doamne Odilia Roșianu pentru
corectura textului.*

Cuvânt de început

Dorințele omului călătoresc în univers cu viteza gândului. Sunt visuri care se compun din flamura destinului, lămurind micimea existenței. Oamenii au multe doruri, suspine și prejudecăți, căutând bucuria efemeră a călătorului.

Trăiesc o melodramă indusă, desprinși de esența vieții. Competiția fluxului interior le arde pustiul îndoielilor, închizându-le pasul dintre ceruri. Refuză floarea iertării, geneză sacră care le-ar putea lumina pendulul cugetului. Iubirea de a fi iubire mai presus de mândrie. Dumnezeirea croiește cu duritate blândă firescul prezentului, dezvăluind sporadic pagini din paralela divergentă a interferențelor, din perspectiva timpului frenetic. Calda simfonie a celulei visează în materie, deschizându-se ca un pahar glisant, devenind o forță nebănuită. Iubire configurată floral fără spațiu și timp.

Autoarea

Bunătatea și blândețea sunt armele binelui.

Fiți blânzi și iubitori.

E atât de puțin, și nu costă niciun ban.

Trebuie să mori în mii de feluri pentru a lumina jocul unei clipe. Să fii rodie în inima cenușii, pentru a înțelege cine ești. Sacrificiul coconului despuiat face mereu loc plăpândului fluture. Lumea este mult mai mult decât concretul, mai mult decât un punct într-un ocean de vise. Nu poți paria pe ce nu știi, nu poți să aștepti câștig la ușa extazului. Nimeni nu moare și renaște în aceeași celulă. Doar frunza dudului cunoaște metamorfoza firului de mătase.

PREFAȚĂ

Alegoria unui destin

Scrind *Iluna, Prințesa Lună*, Maria M Vasile și-a valorificat din plin virtuțile poetice. Autoarea a scris volume de poezie și e și deținătoarea unor premii literare.

Textul e numit de autoare o „povestire pentru oameni mari”. Precizarea vine, probabil, din conștiința faptului că în carte se amesteca conținutul unui „basm” cu o „relatare realistă”, cartea fiind un mixaj de fabulos și realism care o structurează în două părți distincte.

Prima parte e un basm „cosmic”. Acțiunea se desfășoară pe față nevăzută a lunii, inițial într-o poiană unde Iluna admiră frumusețile nemaivăzute ale peisajului. Iluna este un fel de ființă mitică, o Ileana Cosânzeana din basmele românești. Ea nu este însă în așteptarea unui Făt-frumos misterios. O ciudată dorință o stăpânește, aceea de a cunoaște planeta Pământ. Cu ajutorul lui Saur, o altă ființă mitică, Iluna va ajunge pe această planetă. Se va

naște/va renaște/ adică Metempsihoză? Autoarea nu insistă, căci temporalitatea nu pare a condiționa nimic în această lume. Totul seamănă mai degrabă cu o călătorie pe „tărâmul celălalt”, căci pământul prin răutățile lui, prin caracterul „rebel” al ființelor de aici, fascinează.

Partea a doua a „povestirii” capătă un puternic caracter realist. Stilul se schimbă, deși elementele descriptive (portrete mai ales!) nu dispar cu totul, relatarea înlocuind stilul poetic. Iluna (Luna, acum!) se naște într-o familie de țărani săraci. Copila păstrează ceva din datele ființei mitice (părul blond, ochii albaștri, dar și o stranie iubire a naturii – corespondentul naturii cosmice!), ceea ce îi face nefericiți pe părinți. Destinul pământean al Lunii e unul nefericit până ce, în final descoperă iubirea. De altfel iubirea, de care ea e lipsită în copilărie, pare a fi cheia sensului vieții și care ar deveni mântuirea pentru oameni. Al căror destin e marcat de păcatul originar, păcat ce a făcut din ei niște ființe rebele.

Partea a doua a cărții pare a fi și o sugestie a unei reconstituirii biografice a autoarei. Las însă cititorului posibilitatea de a specula în acest sens.

Cartea atrage mai ales prin caracterul ei compozit, dar și prin virtuțile stilistice. Cosmosul, luna capătă chip printr-o succesiune de metafore și simboluri, menite a da concretețe unor

spații abstracte. Și chiar dacă în partea o două povestirea suferă de un anume didacticism, întregul e salvat. Prin îndrăzneala imagistică ce amintește de basme culte românești. Ca și printr-un fin talent de a realiza portrete într-un text în care se recunoaște basmul standard.

Una peste alta, „povestirea” ni se dezvăluie ca o frumoasă alegorie a unui destin.

Adrian Costache

scriitor,

membru al Uniunii Scriitorilor din România

Povestire pentru oameni mari

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

*Mintea e singura avere a omului.
Poate fi păcălită, dar nu poate fi descifrată.*

Luna, Prințesa Lună

Ce am să vă povestesc este o pățanie din valea necunoașterii, acolo unde timpul nu se măsoară ca timp și zilele sunt cât anii, iar anii nu au număr. Tot ce trăiește pe acest tărâm enigmatic e plin de mister și rămâne nemuritor. Un loc ascuns din univers, unde dăinuie din adâncuri necunoscute o câmpie lucioasă, care se întinde până la marea cu valuri înalte și stânca de aur. Un regat de taină, unde trăia fericită Prințesa Lună.

Toată tărașenia a început în ascunzișul farului, pe partea nevăzută din câmpia lunii. În una din zile, zi senină în care lumina își revărsa firul peste imensul cer, Prințesa din Împărăția lunii stătea întinsă pe iarba lucitoare, privind jocul luminilor din univers. Râdea copilărește, cu o veselie drăgălașă, privind cu ochii ei mari stelele căzătoare cum alunecau vesele pe coada luminoasă,

prăvălindu-se jucăuș pe tuciul cerului, cu o licărire purpurie. Țipetele lor nebunești se auzeau până departe, până pe valea mării lunare. Fata privea voioasă acest spectacol lucios, cuprinsă de o bucurie sinceră. Minteia ei purta anii tinereții veșnice, mintea înțelepților și vârsta sufletului. Era o față cu trupul subțirel ca lujerul de floare, iar pletele-i argintate îi curgeau peste tunică rubinie, cu tăietură pe față. Mâncile ei lungi și largi sclipeau în purpuriul cerului, trimițând raze aurii spre el. Cer care îi răspundea dragăstos, cu o amplă lumină iubitoare. Vântul stelar îi adia obrazii cu un vârtej blajin, fugărind lucirea firelor de iarbă, mângâindu-i blând ochii mari, cenușii, cu gene albastre. Fata tot urmărea cu o uitătură blândă jocul stelelor, era o armonie în acel spectacol. Și a tot privit jocul lor până când s-a pierdut în marele adânc din măsliniul universului, aproape de planeta înghețată. Apoi... a început să se rostogolească prin iarbă ca un titirez și deodată s-a oprit. Și-a aruncat privirea spre curba dintre stele și a văzut cum radia aura pământului, cum lumina cu raza-i albăstrie. A rămas locului, îi plăcea ceea ce vedea, acea frumusețe îi bucura sufletul. Și, din senin, a cuprins-o un fior nebun de ducă, o neliniște mare și ciudată, parcă o vrajă răscolitoare îi dădea ghes și o chema acolo. S-a ridicat în grabă, s-a răsucit pe călcâie prin iarba azurie și a plecat în zbor spre marginea râului verde. Râu ce curgea agale, cu

un murmur limpede. S-a apropiat încet de apa sticloasă, a mângâiat-o cu mâinile-i drăgăstoase, ca într-un balans. A luat apa în palme și i-a șoptit din toată inima:

— Te iubesc, apa mea frumoasă, râul meu drag, te iubesc foarte mult! Am nevoie de ajutorul tău!

După aceste cuvinte calde și sincere, râul s-a învolburat, a sclipit, iar din el, a apărut un tânăr frumos cu trup de zeu lucios.

— Ce bine că ai venit să mă vezi, rază de lună, și eu te iubesc! zise Saur. Ce dor te aduce la mine, deodată?

— Am venit să te văd, am nevoie de ajutorul tău! Vreau să-mi spui ce știi despre planeta care radiază ca un curcubeu și e rotundă precum cercurile de lumină. Nu știu mai nimic despre această planetă pe care am zărit-o de pe câmpia noastră. Am mai privit-o și altă dată prin curba universului, dar nu pot să-i văd toată lumina. E adevărat că acolo trăiește o parte din familia ta?

— Da, acolo locuiesc descendenții primei familii regale din ținuturile noastre lunare. Cunosc această planetă frumoasă, e un loc cu mări, păduri și câmpii întinse. Un rai luminos unde trăiesc rumonii, o civilizație străveche de când universul. Dar... e foarte greu să ajungi acolo! Nu se poate pătrunde cu una cu două. E imposibil! Mai întâi trebuie să trăiești pe planeta geamănă, care se

vede foarte bine de pe cealaltă parte a lunii. Partea veghetoare, partea care stă de strajă și o luminează noapte de noapte.

—Greu sau nu, vreau să ajung acolo! spuse Prințesa Lună, începând să se rotească, țopăind de bucurie. Sărea prin apă cu pletele ude, fluturând genele lungi deasupra ochilor mari. Saur o urmărea și, îngrijorat, i-a zis:

—Oprește-te, Lună! Nu e de joacă! Nici nu gândești cât de greu este să pătrunzi pe acest tărâm! Trebuie să ajungi la poarta închisorii.

—Ce închisoare, Saur, ce închisoare?

—Închisoarea sufletelor... e pe malul lunii, în ascunzișul muntelui etern. E un loc secret, bine păzit. Nimeni de pe acest tărâm nu a îndrăznit să meargă în zona ascunsă. Dragonul morții și al vieții este Starețul locului. În inima muntelui, sunt bine închise sufletele păcătoase, venite de pe noul pământ. Sunt tainic ascunse în buncărul cu pereți de granit. Un loc închis cu nouă portaluri.

—Trebuie să fie o cale de acces, o magie străveche! zise Prințesa Lună. Spune-mi, ce trebuie să fac? În tine am încredere, ești singurul meu prieten! Cum pot să ajung în acest loc?

—Este foarte greu, tu... nu ești un suflet răzvrătit. Te-ai născut pe partea ascunsă a lunii, dragonul nu poate fi păcălit, ești suflet pur. Există o singură cale! Să stai la pândă, să prinzi venirea

sufletelor păcătoase. Transportul lor se face în fiecare zi. Sufletele sunt aduse cu nava ce vine de pe pământ. Ar trebui să te amesteci cu sufletele pedepsite, pentru ca, apoi, să pleci într-o nouă călătorie pământeană. Dar... și aici este o mare problemă, toate sufletele pedepsite sunt înregistrate în marele registru de purificare. Dacă nu ai numele scris în registru, nu ai cum să-ți alegi părinții și să te întrupezi acolo. La moarte, sufletele sunt aspirate de salamandre uriașe, prin culoarul luminos. Sunt adunate și prinse în bule de ceață stelară. E foarte greu de pătruns, nu ai cum să intri dacă nu ai fost născută pe pământul nou. Of! Trebuie să mergem la unchiul meu Fulger, el păstrează o taină străveche, taina plecărilor multidimensionale. Asta e! E singura cale de a putea ajunge pe planeta pământenilor reciclați. Unchiul meu este un călător nemuritor, e de când lumea, pământul și legile universului.

—Dacă tu spui asta, să nu mai zăbovim, să mergem! zise Prințesa. Vreau să văd această lume! Ceva mă cheamă acolo, e un ceva ce mă atrage ca polii magnetici ai pietrelor solare.

Zis și făcut, și au pornit la drum. Saur s-a răsucit într-o piruetă, iar o vâltoare de apă a împins pe mal o libelulă de lumină cu aripi mari, care străluceau ca soarele. Libelula a întins gâtul, iar ei s-au așezat comod pe spatele ei cald. Apoi au zburat pe drumul gândurilor, un drum prin vârtejul timpului. Cât ai bate din palme,

au ajuns la poarta castelului cu flăcări rubinii. Aici locuia Stăpânul Fulger, Regele cu coroană de foc. Au bătut de trei ori în cruce, poarta s-a aprins ca o rază de lumină, apoi s-a deschis ca o floare de lotus. În mijloc se afla o boltă rotundă. Din ea, săreau scânteii mărunte, ca un joc de artificii. Saur a pus degetul pe frunte, a făcut semnul crucii de trei ori, scânteile s-au potolit și poarta s-a deschis ca o floare de nufăr. În fața lor, se arăta o cărare albă. De-a dreapta și de-a stânga, se zăreau pâlcuri cu flori înalte, de toate neamurile și toate culorile. Florile se auzeau molcom, cântând o muzică angelică. Ei doi mergeau privind cum toate florile le mângâiau mâinile și ochii cu multă iubire.

Prințesa Lună era bucuroasă, le săruta petalele, iar florile râdeau cu sunete de clopoțel. Sărea în sus, veselă pe lângă Saur, ca un copil fericit. Toată această frumusețe din jurul lor era vie, totul murmura cu șoapte de bunătate:

— Bun venit pe Tărâmul Luminii! Bun venit pe Tărâmul Luminii!

Fata zâmbea florilor, cântând cântecul iubirii universale:

Iubirea este cheia,

Iubirea e scânteia,

Iubirea e lumină,

Iubirea e divină.

Iubirea-i bucurie,
Iubirea-i apă vie,
Iubirea este cheia,
Iubirea e scânteia.

